

Slagtryk tidsskrift for
digte & kortprosa
April 2019

Slagtryk
tidsskrift for digte & kortprosa

nr. 3 - 2019

Copyright
Forfattere & Slagtryk

Forfattere
Lukas Ballin, Asta Broe Borch, Poul G.
Exner, Robert Henningsson, Thomas
Kirk og Hans Lucht.

Kontakt
sendind@slagtryk.dk

Ansvarshavende redaktion
Erik Scherz Andersen
Lasse Skjold Bertelsen
Thomas Glud
Mia Dall

Først publiceret
<http://slagtryk.dk/category/19-04/>

Udgivet af Kronstork

ISSN
1904-8165

Opsætning
Mia Dall

Forside
Björg Dyg Nielsen

Tidsskriftet Slagtryk er støttet af Statens Kunstfonds Litteraturudvalg.

STATENS KUNSTFOND

Asta Broe Borch

Uddrag

Da hun lægger sig til at sove, er det ikke det første, hun tænker på. Heller ikke det andet. Da sovesalens piger har børstet tænder og lagt sig under dynerne, er det ikke det første, hun hiver frem fra hjernen. Hun har udviklet et lille system, et katalog over sine yndlingstanker. Så kan hun hive de bedste frem og tænke på dem igen og igen, som et af de bolsjer, man kan sutte på om og om igen, som skifter farve og som man gemmer i et stykke køkkenrulle i lommen. På samme måde fungerer hendes system. Hun hiver en tanke frem, sutter på den, og når hun er færdig, lægger hun den tilbage i lommen, sød og varm og fedtet.

Det er nu, hun ligger i sengen og har sovet hele natten, og det er tidligt om morgenen, og hendes seng står lige under vinduet, så lyset har vækket hende. Hun ved, at hun ikke kan stå op endnu, klokken er ingenting, og ingen andre i sovesalen, i Hjemmet, er vågne. Hun er det eneste barn i verden, og hvad skal hun gøre af sig selv, når alle andre sover, og hun allerede har nærstuderet hver eneste sprække i loftet. Hun er rastløs og mere vågen end nogensinde før. Det er nu, hun hiver tankekartoteket frem. Hvis man vælger en tanke og virkelig fokuserer og ligger helt stille i sengen og slapper af helt ned i tæerne, kan det næsten føles, som om man drømmer, en drøm man selv har valgt. Under dynen og helt stille vælger hun en tanke ud, og det sitrer i hele kroppen. Den handler om at tisse, og hun skal allerede virkelig tisse, men for at nå badeværelset, skal man forbi fem andre senge, og hun kan ikke vække hele landet, så hun tænker på at tisse i stedet og tænker på at få buksevand af store drenge og tænker på tykke stråler af varmt vand og tænker mellem benene, noget snakker mellem benene. Dynen er varm, og hun ligger helt stille og spænder op i underlivet, løfter halvdelen af kroppen fra madrassen, som en spændt bue, og hun skal allerede virkelig tisse. Blæren presser på alle de indre organer, og hun kan forestille sig, hvordan det bliver, når hun sidder på det kolde toiletbræt og endelig tisser, men inden det skal hun beholde tanken midt i sit fokus til sidste sekund. Hun har al kontrol i verden, over kroppen, og den sovende by og den sovende sal. Solen er varm ind ad vinduet, og det er morgen, og mellem hendes ben er der noget, der snakker, og inde i blæren ligger hendes seksualitet og flyder, en lille spire, og den vugger og tumler og forsvinder ned under overfladen, indtil den

pludselig dukker op i et dunkende lår, i et pudebetræk mellem benene. Nu er det tid, hun går hurtigt ned ad mellemgangen, på en måde, så hun ikke rammer de brædder, som knager, så man kun kan høre lyden af hendes svedige fødder, som slipper gulvet, hastigt og kontrolleret. Hun sætter sig på toilettet og tisser endelig, og det var bare det. Hun tisser store stråler i det kolde toilet, med al kontrol i verden, og det eneste vidne er solen denne morgen, og det var sådan hun blev heks. I pagt med solen tissede hun ondskab ind i bevidstheden.

*

Hjemmet vågner. Det ånder ud og åbner op. I sovesalene vågner pigerne langsomt. Trækker dynerne tilbage over hovedet, smasker med deres tørre læber. Salene er fugtige, pigernes kinder blusser som søvnige radiatorer. På gangene ruller sygeplejerskerne vogne fra det ene sted til det andet, klar til at undersøge og forklare, til at dokumentere. Pigerne vågner og ved ikke, hvem bliver udvalgt i dag.

Pigerne ænser ikke, at deres kroppe vokser, at inden i dem binder tråde sig sammen og bliver til celler, bliver til livmoder, brystvæv. En af pigerne vågner og tror, hun har fået et blå mærke, inde bag brystvorten, men en anden pige forklarer hende, at brysterne bare er begyndt at vokse. Som om noget indefra skal skubbes ud, deres kroppe skal fodre verden.

Pigerne bløder og vokser, musklerne bliver varme af alt det arbejde. De kysser hinanden, slår hinanden, de er problematiske og hysteriske, livmødrene farer rundt inde i sovesalene. Livpiger i blodvæv.

To sygeplejersker står bøjet over hende, da hun vågner. De nærstuderer hendes ansigt, de små trækninger, de niver blidt i huden på siden af hofterne. De kan se det på hende, de har også opdaget, at der er noget, som bevæger sig inden i hende. Tusind små myrer, som kravler ud i fingerspidserne, om i nakken, op ad lårene. Hun tænker på, hvor længe de har kunne se det på hende, om de ved, at hun er ved at sprænge, at det føles som om hun skal rives midt over.

De to sygeplejerske konsulterer med hinanden og bliver enige om, at det er tid.

- Vil du være sød at følge med, spørger de og bevæger sig i takt henover gulvet, hen mod døren.

Sygeplejerskerne har en evne til altid at bevæge sig i takt med hinanden, selv når en tredje passerer de to, er hendes skridt hurtigt i sync med de andres.

- Nej tak, svarer hun.

- Jo tak, retter de hende. Så hun følger med.

De følger hende igennem Hjemmets gange og ender ved glas dørene. Rummet, hun bliver bedt om at træde ind i, er elektrisk. Her er hverken varmt eller fugtigt, men alligevel strømmer en varme igennem hende. Den når hende til hårrødderne, og så føles det, som om hele hovedbunden brænder. Hun rødmer. Værelset er møbleret, også med bøger og tasker. Over sengen hænger der glimtene plakater og på kommoden står et lille anlæg til at spille musik. Selvom der ikke er nogle vinduer i værelset, er der så lyst, åh her er så lyst! Det er som om, tusind mennesker ånder og stønner i værelset.

- Her er så smukt, siger hun og vender sig mod sygeplejerskerne, idet de lukker glas døren til. De finder sig til rette på taburetterne, den ene nu iført læsebriller, og finder blokke og blyanter frem. Og så venter de.

Den første tid går hurtigt. Først må hun undersøge værelset, så sig selv. Alt skal røres og ses. Hun gnider sig mod puden, mod madrassen, blødt maveskin mod lagnet. Hun læser alle bøgerne, som er lagt frem. Alle deres lyserøde og sarte forsider. Hun læser om to piger, som onanerer sammen under varme dyner, om en pik, som er varm og kommer ned over en piges lår en varm sommer. Hun samler alt spidst og langt, og rengør det. Hun finder et lille håndspejl med grøn velour og perler på ydersiden og kigger i det, til hun får ondt i øjnene. Hun rører blidt og lugter til sine fingre. Hun vrider sig, hun er ondskab. Hun havde længe vidst, at noget nyt var på vej, det pustede hende i nakken, hviskede hende i øret. Jeg hedder Alexander sagde det, jeg hedder puls, jeg hedder varme, sagde det. Bag hendes øjenlåg ser hun store, svulmende kroppe med varme, våde munde. I de dage er hendes drømme brændende varme.

Hun kilder sig selv lige over navlen, sutter fingerne glene af, smider trøjen og presser brysterne op mod glas døren. Råber: "Se mig, se mig, kys mig, jeg er honning!"

*

På Hjemmets grund findes en gårdhave. Her vokser store bøgetræer langs murene, mens bregner og mos dækker skyggeområderne nedenfor de tykke stammer. Her sidder hun ofte og piller i mosset, finder små orme, som pibler frem fra jorden. Pigerne fanger ormene i store spande, de laver deres egen zoologiske have, hver spand med hver sit dyr. De klogeste af pigerne analyserer dyrene, undersøger dem og bestemmer, hvor de skal bo. Henover murene kravler hyldebuskene. Om foråret blomstrer de, og de hvide blomster mod den hvide mur, gør næsten ondt i øjnene at

se på. Om efteråret tvinger de en af pigerne til at spise hyldebærrene. Hun skal blive ved, og hun spiser til hun kaster op, hyldebærsaft ud over fliserne. Om vinteren bliver haven mindre, den vokser ind i sig selv, og træerne slår knuder, forsøger at holde varmen. På små buske vokser snebær, som sprænger, når man træder hårdt på dem. Klask, klask, splat, splat, året går i haven, og pigerne glemmer alt om deres mini-zoo i spandene, og dyrene falder på stribe.

Lukas Ballin

DET ER MARTSMORGEN OG ALARMEN RINDER TYKT SOM UNDER SALVNING

Ud af min tynde søvn
trækkes jeg af mobilens alarm
elektronikken klukker og rinder og lyser helt afsindigt
og helt tidligt
drømmen nåede ikke at sætte sig fast
men rensede blot hjernen helt igennem
udtømte alt det klæge som aftenen satte dér
rensende hjernen som vandet renser regn.
Og mobilen løber over
som øjet i dens morgenrene vækkelse.
Jeg rejser mig på kolde ben
og tager brusebad i mørket det klukker
som alarmer
styrter over min krop som havet og ned gennem
fundamentet, guderne
må tale.
Jeg er hudløst åben og våd
det lysende kalkvand afsondrer natten som
at salve
sin eksem
det er lyset
der kommer til allersidst.

STILLE FORÅR I PROVINSEN

gederne og deres øjne løber over

regnen gør gruset mørkt og salt
læs gruset

gå rundt og læs
alting

eller gå i plantagen og læs
frugten eller hyrden den knoklende
med drop til armen og posen fyldt af isvand
læs alts sprog

salaterne som omrørt silke i tungen
salathovedets lysegrønne skibsbrud
i den sorteste vandjord
bag regnen
sidder vi og snakker om dets vækst

og tænder stearinlys

og gederne spinder honning
i vandets rester

UDEN NAVN, MEN MED LYS, OG AFSTANDE

der er mange olier
i verden, og salver
salmer
fårene og lyset og følelsen imellem
følges ad til prædikestolene
verden er spirituel og fyldt med honning
som lagres af mennesker
så spæde kan sidde som den første hyrde
og smøre det hvideste brød

det var en lindring at fødes
og jeg forsøger at opleve bare dette
i tanken: mine ben
er kolde om morgenen
og jeg vakler ud i stuen
og jeg drikker af det dagsgamle vandglas
jeg går til græsset det våde
med mine ofringer
har mange gravgaver
liljer
pastiller
mit spyt
indtil munden er tør

at glemme alle ord
men se dem alle som sprog
i vandet det rindende, stierne
pak brød og ost og skriv så ellers gruset frem
skriv vådt og mørkt som mælken
i mit tomme værelse
skriv det, og læs det så

Thomas Kirk

Kære udlejer

jeg forlanger ikke meget
men hver aften vil jeg gerne
kunne se mig selv i spejlet
og med ro i sindet sige at
det der er en bums og
det der er et modermærke
og så må det der næsten
være et myggestik af en art
så man ved hvad der skal
klemmes på og hvad der skal
vaskes og smøres
ind i sribede cremer
men det er al sammen ikke
så ligetil ved midnatstid
om vinteren i et hus på heden
når det er tordenvejr og man
er løbet tør for de sikringer
som ifølge lejekontraktens
paragraf 2a styk 3
entydigt påhviler udlejer
at stille til rådighed!

Robert Henningsson

Der er altid en grund til at græde
jeg kalder det
solidaritet med regnen

Den tid du bruger
på at se fuglekongen
flyve fra den ene
gren til den anden
koster samfundet en krone.

De der bar mig ned
fra korset
mødte jeg igen
i et andet liv
på forældre-intra.

Barberblade
springer ud af træet
som et requiem.

Poul G. Exner

Stige

Og det er ligegyldigt.
Og det betyder intet.

Ligegyldigt hvad jeg ved om mine venner,
hvem som straffer sig selv og andre i afmagt,
det bedre menneske, som lovede at komme
men ikke kom, og lider og aldrig kommer
og lider som en gud på sine torne;
Hvem som fortrød sit inderste ønske
Opfyldt, fuldbragt, før hun kendte det;
han som ikke gør, aldrig gjorde
og som intet fik, intet får, men alligevel lider
som om han havde mistet sig selv.
Betyder intet.

Det betyder intet
hvad jeg ved om mig selv,
at et menneske kan have hundreder tilværelser
og være syg i hver eneste, blodet,
at blodet er gyldent som en abrikos i tusmørket,
varmt som frisk fæces, og om indvoldene
som slynger sig om hinanden, hugger efter hinanden,
æder af hinanden, når fisken og vandet er sluppet op.
Lige meget.

Og det er lige meget hvad verden har lært mig
om afhuggede hoveder
i håndflettede kurve under skyggefulde træer
om at sove i sin machete efter endt gerning,
og sjælen I smerteløst exil over sit døde herberg
der undrer sig over alt det levende
som ånder i udrevne tunger
– dette er ikke Ordet? –
og fletter kærestebreve af nakkehvirvler i vinden,

som også om det tordende øre
som lytter mod havet og hadet
ved sangskriverens front,
som ikke hører sine hænder arbejde,
synge, forsøge at forstå,
forsøge at røre, forsøge at give,
om de nedtagne, det nedrevne
i kransen om sange om fred,
eller om at turde sin familie af skygger
den, som må forsage alt sit væsen for at kunne spise,
og de tilmurede blomstermunde
lagt på alle stigen mod himlens trin,
at træde over som over den døende på gaden,
at træde op fra mørke til mørkere,
at træde, lide, at blive,
at træde og lide og forblive på stedet,
tungere og tungere buketten af sten
og det er uvedkommende.
Det tilhører intet.

Og det tilhører intet,
med det samme vi ramte jorden
tilhørte vi
intet
intet andet
intet andet end
evnen til at fokusere energi,
evnen til at sprede energi
intet andet end
intet andet
intet
når vi rammer jorden for anden gang:
Dér står du
- mørkeste stjerne i det frie,
mørkeste stjerne for enden af en stige.

Intet mistet. Intet.

Hans Lucht

POSTKORT

Dagene fløj af sted og Ryan Air fyrede deres medarbejdere
lige meget hvad må du ikke skrive under på noget
den sommer hvor løgnene bad om nattely til deres svedige heste
Der var en forfærdelig tørke, folk solgte alt hvad de havde
slog køerne for panden, vi tog på bikini boot camp
Livet tilhører dybest set Gud og han må gerne få det tilbage igen
Kvinden skærer sig igennem poolens blå vand med stærke svømmetag
musklerne i hendes ryg, badedragtens geometriske kryds
som Hockney i LA, som solen brænder sig igennem hudens forsvar
Klorvandet giver os udslæt, og de udtrådte lædersko
i svømmehallen står på rad og række som et varsel om hårde tider forude

LYSENDE TOG

Festen er et lysende tog der tordner forbi os i natten
mens vintermørket følger sine børn på arbejde
Du giver dine spæde drømme pulverbælg fra en pipette
på Prins Henriks fødselsdag, små dannebrogssflag i hundelortene
Kan du også høre det? Jægerne skyder dyrene i skoven
bagefter græder de af skam, du siger ikke meget men dit hjerte
gløder som fosfor, faktisk gik interviewet meget godt
tænk gule og røde balloner, Hjemmeværnet, gratis saftvand
Årringe af vild lykke der strammer deres greb om halsen

SKØNNE PRIVATHOSPITAL

Nu er vi under kniven igen, dig og mig, endelig alene
Har læst en del bøger og glemt de fleste igen
men det snavsede make-up-bord, det tykke lag af pudder
Så du mig i solskinnet på motorvejsgrillbarens terrasse?
Børnene sov på bagsædet med åbne munde
den fede dame tabte sine Rød Look på jorden med et smæld
knælede så tungt efter dem som Galileo Galilei
der beder om tilgivelse foran den katolske kirkes tribunal
Skønne privathospital, Kgs. Lyngby, mørket fosser lige ind i hjertet
Jeg er så hvid over det hele, alle gangene er ens

EFEU (TIL SAMMY)

Det tynde lag sne på vejen, den ultraviolette overtone
bilerne kører langsomt forbi Imperial som et begravelsesoptog
På det subatomare niveau har tid og sted ingen relevans
forklarer den skøre videnskabsmand til superhelten Antman
Det er præcis modsat i migranternes verden, ser jeg nu
jo længere man falder igennem samfundet, jo stærkere føles tid og sted
ligesom den tidlige morgen det regnede og regnede i Napoli
Sammy og jeg stoppede vores gennemblødte sko ud med plastikposer
traskede videre langs ringvejen som en slags tegneserievagabonder
Tomme gadekryds, folk står apatiske og venter på grønt lys
stjernerne bevæger sig med stor fart henover den måneløse himmel
et pludselige riv af vild lykke, søernes beskidte skum
Sjovt, der er vokset efeu ind ad vinduet på mit kontor på KU
det virker så truende, så skæbnesvangert, ikke?
Seriøst, du har også været længe væk denne her gang, skat

Indholdsfortegnelse

Forside af Bjørg Dyg Nielsen

Asta Broe Borch	Uddrag	s. 2
Lukas Ballin	DET ER MARTSMORGEN OG ALARMEN RINDER TYKT SOM UNDER SALVNING	s. 6
	STILLE FORÅR I PROVINSEN	s. 7
	UDEN NAVN, MEN MED LYS, OG AFSTANDE	s. 8
Thomas Kirk	Kære udlejer	s. 9
Robert Henningsson	Fire kortdigte	s. 10
Poul G. Exner	Stige	s. 14
Hans Lucht	POSTKORT	s. 16
	LYSENDE TOG	s. 17
	SKØNNE PRIVATHOSPITAL	s. 18
	EFEU (TIL SAMMY)	s. 19